

Nagy-Körös, május 23. 1853.

K513/1097.

Kedves barátom! Mit lehetnék okosabb dolgot, ez esős idő,
ben, mint hogy ma kapot levelekre meg "ma válna"
szóljak? Igén jól sejt, hogy nem vártad, meg "defluat
amnis": az ember annyit bajjal kiérkezik az anyákra,
tagban, hogy most annak veget válni. Az én kedé,
hízem sines a legrosszabb állapotban: de igyekezem
eltakarani. Scheinmet, megismalni magamat, hogy az álom
- egy két percre legalább, boldogítson. Sőt jobban le,
tén szívinkebből örülünk; az engem mind e napig
sem jött egészen helyre, ma dolusán is látról pra.
varkodott, mert család aines, kénytelen dolozhat nyúl,
ni, mit én vaktig ellenrek, de nyugtalan természet
a hárí fríkség parancsolja. A hivatal nekem is
gyakran nem kényelmes ruha, de benne vagyok, nem
vetetem le oly könnyen, mint szeretném. Pár nap,
pal elvált étkeset felvált helyről a feltekelek, melyek
alatt iskolánk nyitvaorá lábat: s ezek közt van
egy-két prout, melyet "Erdély és a Partium" nehezen
lábat meg. Majd meglátni. Volt oly boldog óráim, mi,
dön meg akarsam előzni a simaúkat, mint "megyeri
a meiskát": de ismét az gondolám, hadd menjen?
elgarodit az magától. Önleírásunk szigorúbban,
vélsestebben kívánságok, s a figyelem már most
irodalmai pályánkra is kiterjed itt itt. Amintan, be,
csúlszere legyen mondra az emlekt leírásnak, így
valami Nachsicht-et is, és mi némileg kesegyet,
jűt magunkat beférhetni e köpeny alá.

A szerkesztéssel nekem is meggyűlt a bajom.
Tudod, az én hírné nagyon "hangfalas madár",
vissza pröl, akkor sem jól. Ezek az emberek pe,
dig az kívánság, hogy dióoljunk deszere borúra,
minden kéten hatot: de az nem megy. Akar menne,
de nem lenne közzénel benne. Itt se oly sívből pra,
hadt és lelkeiül lelketelt vevet tudni rómi: harsa,
karsedkor: az hírné, hogy minden, ki már egyszer
az ugorkasán ül, csak most a papírt és olyat prg
egy fél hírné mellett firkantani. Közelebb Pesten,
a Homloban, ráim mára Török Társ, Szorongatja
karomat vállból kinyújt, lexi a hírné, meglátni
előt is, hátul is, idővölí benne a nem tén miféle
csillagot, orát az engemnek nyomja, májával a
fiteket majd leharapja &c. s mi sül ki belőle?
Leleket: egy felhívás: írjak az Igazmondó napraírba

egy verset, mely magába foglalja Nagy-Lajos seregét, kormány-
zatát, a fényes kornak teljét, his rajtat, aztán vonatkozna
a mostani viszonyokra, fejtse ki, hogy a magyarok
mics oka jövője iránt kötelessé lenni; a nemzeti nagy-
ságát nem orrúgok terjedelmre, hanem erkölcsi erejét,
műveltségét &c. terüli. Ez a feladat. Hasonlóképp adta
erkömet tavaly. Lírányainak: az eredményt eléggé bá-
multuk a „Mi a fő dolga” című versben. Mit tehet
tem? Sietős utam volt frakkadomra, az étel megfagyott
tányéromon, az ostrom erős, kiálthatatlan volt: meg-
helt igeimem. Ottinté pándékom öökörni valami kauler
velochet, majd meglátod a napárban. Ha lehet, Lili-
nyait fogom utánozni, csapok oly bombavirágokat, hogy
„Csak úgy bámul belé a Böly. Kalendárión.”

Cső, vir, itt is van elég, de az én keremem el nem
mossa, rékemem be nem iszapolja: így én mégis füves.
Csécsébb vagyok, mint te.

A mi ez után kövesterek levettem: kár volna oly
komolyan vennem. Ha ma rajtad, holnap rajtam vagy más
jó emberünkön. Eugeni, a műltre név, teljeseu meg-
nyugtattak soraid: a jövőre nem frakkad, óvatosan
ajánlanom. „Tél és haruak, nyár és hó, mind csak
kiába való.” A költőnek, anélkül hogy nemeké elvmentés
erkököljé, épen nem frakkad, a politikától költőstent
erkömetek: ő énekeltén, ~~erkömetek~~ ^{Költőn} így, mintha vég-
erkömet nem egyébb volna magánál a költőstentél: már
megtette kötelességét nemere irányában. A nemet,
kinek jelle költői vanuak, éreim fogja önkéret, habár
a költőstenté nemere elárasztva politikával, harafi
sággal & egyéb illgem phrasissokkal. A virágregél épen
egy erkömet viruak, vagy még jobban, mint a legkarafist
költőstentek.

Gat egy kérem egyfesz! Ho perre. Akkor nemébeu,
hogy komának is el fogtál volna hini. Igazán, ne,
hertelnek, ha oly fatalis körülmény nem frakkad menté,
gedre. Petőfi Debrecenben volt, mi Thalován, & fi-
ának mi vagyunk keresztap-angja. Töled aka nem
kivánuak, tudjuk hogy ottan valamely falusi tekén-
teset is befolyhabat a dolga: patronatus, ismeret,
síg, rokonoságfele &c. De azért a komaság áll és
pedig nem frakkad komaság többe, az elhidd és velem
is elhited, kritikben jái neked Szubai, kopak
fejdednek!

Hogy professornak hittalak, helyesbe, az csak vitt volt,
közelebb elhüldöm hozzá a 10 kötetes commensiót, hogy
megérthesd. Ne jöj bir ide, barátom, meg a fiadnak is
hagyd négyreordilekbe, hogy is se jöjön. Nem mondtam,
hogy az emberek rosszabbak, mint máskor, nem mon-
dani, hogy ezek meg ezek ember nem tungsödik vi-
lágra, helyetben: de némi a fenevireket s azok
hatalmát, kiváltképpen, némi a mindennapi szükségét
hatalmát, kabatos emberrel, nekem párosuló jövedelem na-
gyon ~~semmi~~ parlag kilátást nyújt egy családnek
a jövőre. Valamint félretemni, merő lehetetlenség, vagy
ha az ember kapálva, skajásol a falatot elpraktikva, egy
két garast meggyard élhetőségnek is: mi haszna? birtokot
is ugyan itt pererem nem fog, lévén egy holdaske-
föld 3-400 forint. Tehát az embernek, míg bírja
a dolgot, vagy alól, vagy felől ^{előre} jövő véletlen meg
nem fordulja kényerétől, addig 600 forint, miből csak
nem 200-at ad vállalkozás, kivételére: arányul "nagy
a világ: koldusjához" nem egy scot balladá kéreje.

Jánosfi fogom köpönteni, Menovisot detto: hanem
meg nem egett kéresem. A Divatcsarnokba nem csak
ő is, de én is. Tudni kell, hogy a lap minden megleg-
sége mellett, már is salen-lap, előfizetője van jó fiain-
mal: szükség tehát hogy az iródalom aron körökhöz,
ne csak holmi nagyreményű, porngyot által legyen
képviselet, ne hogy aron versely igazolva találja meg,
készt, mellyel addig a magyar irok irant irakodott.
Kere, hidd el, barátom, ott ülhet Pákh az ő szigoni
homlokával, a köcsing nagy réka s igen acot, kik fi-
reketnek, a híret sem halja meg, icsi figura do-
cet. Szüksége van iródalomunknak nyggyire, ki alára-
tos bókok közt elhordja lapját, ^{a nagy hárszár} mint kivétel a thes,
árcsúv exedulat, köre füve-fára; ers ugyan te
nem sefted, én sem, de ha van a ki sefti, hadd
legye s hadd vigye nevünkét is oda, hol "felfederik".
A közgyűlés egészen más, annak köröskére ciretve ar,
mi a Ritzhangé s más lapoké volt; arrán meg Gá-
matnál nem látszik praedominálni senki. Mindenit
versemel én se kiildeneim hozzá: de akad néha, a
mi éppen ada való. Ezt így megmondtam Pákhna is
meg a többinek is igaznak vallották okaimat.

Hogy a Tóthai lapja nem olyan, mint az Elestépel volt
tal: ennért akár kárleked. Mert az 1853-ban fretest
tődik. Kálman ugyancsak negatív benne: közelebb
Pestőfi védelmére köt kardot (gondolom olvastad, ha nem,
olvastad el, mert rád is jár a rud benne) — „csattog a
fogó, majd megerő a mész” hogy másokat, nem
sőt kiket s nem sőt kik, Pestőfihez hasonlítanak.
Kegény Pestőfi! nyugatoan alhasul rövid éjében, ne,
vél éhí fog örökre Tóth k. kivétla jármára a hal,
hasznoságos! Ne féltsétek már Pestőfit.

Perebennék én se válnakoltam. Az monyjár, már
4000 elvőfinesűje van, s akkor dijarhat süthetőség.
Tízet fü-fa barátom, csak irni kell.

Majd el is feledtek irasatani: tehát jinnep előtt
Pestre valsam 2 egész napig. Kis postátulát káto,
gabau meg, egyből dolgom semmi se volt. Pakknaél
járnam csak, az találkorsam a „clubbal”, olvassam
a bopnyálhasávpeli levelet is. Aggib neveseres nem
förtent semmi.

Julius végén meggy-e Pestre? mert addig mi ne
kerem lexiunt szabadot. Armban jőj-jőj-jőj-jőj-fingos
délben vagy éjjelben társ karakhal fogadunk. A
hawaii úrrol még most kerán van beszélni, mert
az ördög (a fátum vagy mi fene) nem alorik.

Grat ne fretest? az ember a feleségét! Skerepe,
bir art Des barátom! Kis perepen mások. Orven,
deser jel e máfodpovi fretestes procedura: a többitöl
megkevesebbé lehet felni.

Julius, végig mentem levelet fivér, most a magam
fejétöl kéne írnom, de a papir mindigart elfogy.
Egészígens türeheő, bár most májusban megint intett
harsam, hogy egy szép tavasszal oda fogok költözni, hol
nincs schulispectus, s az egy kis megrekerentett.
Chronius bajjainak (mivel kinevesenél, ha mondanám)
ciriter őt az őta majd semmi jelenéget nem érereu,
de most újra megmorditá egy kis körmét. Mindaiál,
tal még néhány tavassal semélek, kívált ha 5 év,
ben lép egyet, a baj, mit birny 1830 óta kardol
keblauben, mint került parvat a nyilat. Nem hypo,
condria: meglátod egyszer; addig tehát skerepe
a tegu, sikek, nödet, fiadat, sly fivér skerepe,
ölelő, csókolo

igaz barátodat
Stranytanok.

Kedgy az utóbbi kívülmenyt ally
módm írni, válnakoltam, hogy
nőm megerre.